

Để Kỷ Niệm Một Tình Yêu Bất Diệt

(chuyện " tưởng tượng" rất ngắn) của LINH BẢO - 1958 Hình như hôm ấy trời đẹp lắm. Có một đôi vợ chồng trẻ cùng nhau đi chơi núi Ngũ Hành. Ngũ Hành Sơn là một trong những thắng cảnh miền Trung nước Việt Nam. Trên con đường thiên lý từ Đà Nẵng trở vào, du khách vẫn thường trông thấy năm đầu ngọn núi mơ hồ ẩn hiện sau lớp sương dày. Từ xa đến chơi núi Ngũ Hành có thể đi đường bộ một quãng dài hay hoàn toàn dùng đường thủy cũng được, nhưng bọn người ấy rủ nhau đi thuyền. Vì đi thuyền ngoài cái lợi được khỏe, còn có thể ngắm cảnh, trò chuyện mãi cho đến khi giật mình kêu lên: - Ơ kìa, thuyền đã cập bến! Trời mùa Hạ suốt một ngày nắng gắt gao, nhưng đêm đến rất mát mẽ Nhất là đi chơi thuyền, hơi nước bốc lên mát rượi. Nghe mái chèo khua , nhìn ánh trăng vàng tan ra từng mảnh dưới giòng nước, hai người tình " như đã hẹn nhau từ kiếp trước" nắm tay nhau không biết mỏi. Họ nằm im lìm cho đến khi những tiếng hò của các cô lái đò ở mấy chiếc ghe neo bến đã xa lắm. Giòng lan dài trên mặt nước, và chỉ còn nghe văng vẳng âm thanh mơ hồ mà thôi. Khi ánh đèn điện đầy phố bên bờ sông trông chỉ còn lấp lánh như một chuỗi sao, lẫn cả với các vì sao trên trời, Thạch và Huyền mới bắt đầu nói chuyện. Không có quá khứ, không có tương lai, chỉ có hiện tại là quan trọng mà thôi Để kỷ niệm một cuộc đi chơi trăng mật thơ mộng, lúc vuốt ve mớ tóc đen như nhung của Huyền. Thạch đã lén cắt mất một mái. Mấy hôm sau khi về nhà chải tóc thấy hụt, Huyền mới biết. Huyền hỏi Thạch. Thạch cười và đưa ra một cái hộp con. Huyền dỡ ra xem, nổi bật trên nền nhung hồng, một mái tóc đen mượt buộc bằng mấy sợi chỉ tơ hồng. Cái gì cũng xinh xinh! * 20 năm sau. Một hôm, trời chiều đẹp và êm đềm như một chiều xa xưa. Một buổi chiều rất hiếm ở cái thời bất an này. Có 4 cô thiếu nữ trạc độ 16, 17 tuổi, xấp xỉ ngang nhau. Các cô được phép theo cha mẹ đi xem núi Ngũ Hành. Ngồi trên đò nhìn sóng nước chập chùng, mây trắng mây vàng man mác. Gió thổi bỗng lên mấy mái tóc tơ. Vân không ca hát như mấy chị em mình. Cô đang cố đọc trong trí óc, cố tưởng tượng tâm tình của mẹ cô lúc ấy ra sao. Cái cảnh cũ này có nhắc lại cho mẹ cô nhớ đến kỷ niệm xưa chăng? Hai mươi năm trước, " chàng " là một anh ký khổ, " nàng" là một tiểu thư nghèo. Họ đã phải tranh đấu rất nhiều cản trở mới được gần nhau. Nhưng họ yêu nhau lắm, yêu nhau lắm lắm! Mà giờ đây, " chàng" là một nhân vật có danh vọng, oai quyền, còn " nàng" cố nhiên là vợ của nhân vật ấy. Nhưng điều quan trọng hơn hết là mẹ của bốn cô thiếu nữ xinh xinh. Bốn nàng tiên bé vào hang với tất cả cái ồn ào của tuổi trẻ. - Này, này, Nguyễn văn Bé ở trên đầu mình các chị ơi! Cô em út reo lên, và cô em thứ tiếp theo: - A, đây này, Nguyễn thị Lan với Trần văn Ca. Lê Long với cô Trần thị Mỹ. Bọn hội đứng sau lưng ta ấy. - A ha, Mông xừ Trần Vịnh với cô Lê Hồng. Những cái tên dù tốt hay không. Các cô đều đọc và reo lên. Nhất là khi tìm được trong xó kín nào những tên quen biết. Vân cũng đọc, cũng tìm, nhưng nàng tìm một đôi tên khác. * Cha nàng nhăn mặt nhìn những giòng chữ khắc công phu trên đá quay lại bảo mấy người đi theo: - Này, ngày mai bảo thợ đá đục phá mấy hàng chữ này đi! Làm mất cả vẻ thiên nhiên của một thắng cảnh! Ai lại động đẹp như thế này mà chúng trèo lên đục đẽo đến tận trên kia. Ông chỉ lên vách động. Những cái tên Trần văn Bé Lê Thị Tỷ hiên ra rõ rệt, giữa những đám thạch nhũ lấp lánh như kim sa. Ông dơ chiếc ba tong chỉ những giòng chữ bảo: - Mai phải bảo họ làm ngay, đục thế nào cho hòng cả chữ đi mới được. Ông dẫn mạnh: - Bắn cả một thắng cảnh! Vân nhìn theo tay cha, nàng thấy đầu chiếc ba toong đưa đi đưa lại nhiều lần trên giòng chữ: Nguyễn Văn Thạch-Hoàng xuân Huyền . Để kỷ niệm một tình yêu bất diệt . . . Ngày. . . Tháng . . . Năm . . . Chợt nhớ đến những cơn gặt " mằm tằm" của " cụ bà" và những tấn kịch trèo trẹo đòi vợ lẽ của " cụ ông" Vân bất giác mỉm cười. Cuộc đi chơi động hôm nay không phải họ đã giữ được " tình yêu bất diệt" , với tất cả những cái đẹp đẽ trong trắng của nó, mà muồn nhìn lại cảnh cũ với những kỷ niệm của thời trăng mật xa xưa, nhưng vì lẽ khác. Núi Ngũ Hành là nơi có một thứ đá rất tốt. Hàng năm các lái buôn vẫn chất đầy ghe chở vào Nam bán cho các hãng đúc thành thứ đá hoa Granito. Mỗi lợi to đã làm cho những lái buôn tranh nhau đục quyền khai thác đá kiện lẫn nhau, nên ông chủ tình phải đến tận nơi quan sát nguồn lợi thiên nhiên ấy, và nhân tiện nhìn lại cảnh cũ. Vân cúi đầu đi trước. Lên đến Vọng hải đài nàng cùng em nhìn xuống làn sóng nước mênh mông bát ngát. Ngoài khơi, điểm mấy cánh buồm trắng nhấp nhô như những cánh bướm. Gió thổi lồng lộng